

Hvad er i det hele Kommunerne andet end Organisationer med Varetagelsen af stedlige Interesser for Øje? Men vil man saa *videre* have disse stedlige Interesser varetagne ogsaa indenfor den lovgivende Magt, er det naturligt at gaa den Vej, som man er gaaet i Sverige, nemlig at lade Kommunerne vælge Repræsentanter til Overhuset, Landstinget, hvad man vil kalde det. Skal man ind paa Planer om et andet Landsting, vilde det forekomme mig naturligt at lægge Varetagelsen af de lokale Interesser op i det andet Ting, medens det forekommer mig, at det folkevalgte Ting bør være det, hvor de store aandelige Strømninger, som gaa gennem Folket, repræsenteres, og hvor man ikke bør synke ned til Varetagelsen af rent lokale Interesser.

Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borbjerg) sagde paa sin superlativiske Maade, at det, som ved denne Lejlighed var det interessante, var Højre, ja, han sagde oven i Købet, at det var det, der havde den højeste og eneste Interesse. Naa, ellers synes han ikke at finde, at der er saa overordentlig meget interessant ved Højre, men jeg forstaaer, at det ved denne Lejlighed er Omstændighederne ved Højre, som skulde være interessante, at han mener, at vi skulde være i interessante Omstændigheder og derved vilde komme til at bidrage positivt og produktivt til Forfatningsforandringen. Jeg beklager da, at det ærede Medlem selv er saa gold. Hvis han var en frugtbar Politiker paa Forfatningsændringens Omraade, vilde han gaa den eneste Vej, som virkelig fører til Maalet, nemlig begynde med en Indrømmelse overfor Højre, det vil sige begynde med at godkende Forholdstalsvalgmaaden. Overhovedet mener jeg, at skal Forhandlingen om denne Sag virkelig sættes i Sving, er der ingen anden Maade at gøre det paa end ved at begynde med Indrømmelser til den konservative Del af Lovgivningsmagten — og da med den Indrømmelse, som jeg og maa være efter hele Opfattelsen af vort Samfundsliv Alfa og Omega, nemlig Forholdstalsvalgmaaden. Det Parti, som vil sige overfor Højre: Ja, det indrømme vi jer! vil straks have Krav paa en vis Gengæld, derved er straks Forhandlingen frugtbart aabnet, og det er derfor, jeg saa overordentlig gerne vil have Lov til at pointere, at man ikke med fuld Ret kan tale om nogen sand Villie til at ville gennemføre Grundlovsforandringer, navnlig vidtgaende Grundlovsforandringer ved Indførelsen af saa udstrakt en Valgret, som der her er Tale om, naar man ikke begynder med at

vide sin Forhandlingsvillighed ved overfor Højre, overfor Landstingets Højre, at gøre denne store Indrømmelse.

Vi have vel alle undret os noget over, hvorfor det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) stadig har brugt det Udtryk: „to Tempi”. Ganske vist ved jeg udmærket godt, at det ærede Medlems Specialitet ikke er Fremmedord, men jeg maa dog gaa ud fra, at han kender Betydningen af Ordet „Tempo”. Det vilde være naturligt at sige, at man ønskede at afgøre denne Sag i to Omgange eller noget lignende. Men naar han har brugt Ordet „Tempi” og altsaa forlagt dette Begreb til det musikalske Omraade, mener jeg, at han derved maa have haft en bestemt Tanke. Tempo betyder jo simpelthen Hastighedsgraden i Musikken, og det, at der skal være to Tempi, vil altsaa sige, at den ene Omgang skal foregaa, om jeg saa maa sige, i en Snub og den anden meget langsomt. Den ene skal være en Andante, den anden en Presto eller dog i alt Fald en Allegro. Nu har jeg fulgt det ærede Medlem fra Middelfarts (Slengerik) Eksempel og slaaet efter i Konversationsleksikonet for at se, hvorledes det forholdt sig med disse Benævnelser for Tempi. Jeg vilde nemlig hitte ud af, hvad det var for en Allegro, det ærede Medlem havde tænkt sig at anvende her paa den første Omgang, hvis den da skulde være en Allegro. Jeg forstod da straks, at det ikke var en Allegro vivace eller risoluto, men at det maatte være, hvad der i Systemet kaldes Allegro giusto, thi dette forklarer Konversationsleksikonet paa følgende Maade: Passende hurtigt efter den udførendes egen Opfattelse. Jeg forstaaer, at det er noget ganske lignende, som naar den højtærede Konseilspræsident siger, at det er ikke noget at løbe til. Naa, det blev i sin Tid sagt af en dansk Digter — jeg tror Bergsøe:

En Dag, da det faldt Satan ind,
At intet skulde ske,
Da satte han i Verden ind
Den første Komité.

Ved Komité forstod han saadant noget som Rigsdagsudvalg eller lignende. Det er nu mange Aar siden, han skrev dette. Den Gang var Verden ikke saa viderværdig som nu, han tænkte sig altsaa, at Satan kun standsede Verdensløbet for en Dag, sørgede for, at der ikke den Dag skete noget. Nu er man langt mere dreven, nu kan man indrette Politikken saaledes, at der i en hel Rigsdags-samling slet intet sker — og saaledes synes det at skulle gaa i den Rigsdags-samling, hvori vi i Øjeblikket befinde os.